

Nr 65.

Ankom till riksdagens kansli den 28 april 1936 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående åtgärder till förhindrande av att skärgårdsfisket skadas eller i otillbörlig grad undandrages fiskarebefolkningen.

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 20, av herrar *Lundqvist* och *Thorell* har hemställts, att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning, vilka åtgärder som böra vidtagas för förhindrande av att fisket i skärgårdarna skadas eller i otillbörlig grad undandrages fiskarebefolkningen.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för denna framställning, hänvisas till motionen.

Utskottet har i vederbörlig ordning införskaffat yttrande över motionen från lantbruksstyrelsen.

Lantbruksstyrelsen har anfört följande:

»Av berörda motion synes utslutande det s. k. fjällfisket beröras. Rätten till detta fiske liksom till fisket över huvud regleras genom bestämmelserna i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske. Den bofasta skärgårdsbefolkningen torde i flertalet fall vara ägare till fisket i skärgården eller i andra fall arrendera detsamma. I förra fallet står det givetvis vederbörande ägare fritt att med de inskränkningar, som lag och författning föreskriva, förfoga över sitt fiskevatten efter eget gottfinnande. En fiskevattensägare kan således fiska själv, sälja jord med tillhörande fiskerätt eller helt eller delvis upplåta fiske på arrende. I det ena som i det andra fallet erhåller han inkomst av fisket. I detta sammanhang må framhållas, att organisationer och enskilda personer, som äga eller arrendera fiskevatten, ofta rationellt sköta sina fiskevatten genom att därstädes utföra fiskodling, vilken då i viss mån kommer även angränsande fiskevatten till godo. Klart är dock att, då det gäller arrende av fiskevatten, en yrkesfiskare understundom kan komma att, särskilt i närheten av större samhällen, överbjudas av en person, som icke yrkesmässigt bedriver fiske, eller av en förening för amartörfiskare, men dylikt torde vara oundvikligt. I många fall torde vidare ett yrkesfiske och upplåtelse av rätt till visst slag av fiske, exempelvis krokfiske, väl kunna förenas. Några åtgärder i syfte att på ena eller andra sättet binda fiskerättsägarna i deras rätt att utnyttja fisket synas lantbruksstyrelsen därför knappast påkallade.

Vad angår det i motionen särskilt omnämnda spinnfisket vill lantbruksstyrelsen framhålla, att detta fiske i och för sig icke på något sätt kan anses för-

kastligt. Det har i övrigt på senaste tid mer och mer börjat användas även av yrkesfiskare. Skadligt blir spinnfisket liksom för övrigt de flesta fiskemetoder först där det går till överdrift. Därest en reglering av spinnfisket skulle anses önskvärd, är detta emellertid en åtgärd, som torde böra avgöras i vanlig administrativ ordning enligt gällande fiskeristadga.

Lantbruksstyrelsen vill i detta sammanhang fästa uppmärksamheten på det icke oväsentliga intrång i vederbörandes fiskerätt, som vållas av utomstående, icke fiskeberättigade personer. Efterhållandet av dylika s. k. tjuvfiskare, vare sig de äro stadsbor eller skärgårdsbor, är icke någon lätt uppgift, men det torde kunna antagas, att det skulle för skärgårdsbefolkningen och andra fiskerättsägare innebära en betydande lättnad, om tjuvfisket kunde effektivt stävjas. Genom det numera i vissa trakter vanliga systemet med s. k. fiskekort, det vill säga att fiskerättsägaren till utomstående försäljer ett kort, som berättigar till visst slags fiske under viss tid (vanligen 1 år), synes hava uppnåtts påtagligt framgång, då det gällt att förhindra tjuvfiske. Innehavare av dylika fiskekort, som torde kunna tillföra fiskerättsägaren en relativt sett icke obetydlig inkomst, hava givetvis intresse av, att tjuvfiske inom området i fråga förhindras, och bistå därför ägaren, då det gäller att efterhålla tjuvfiskare.

Med hänsyn till vad ovan anförts finner lantbruksstyrelsen för sin del behov knappast föreligga av den begärda utredningen.»

Jämlikt 9 § *fiskeristadgan* den 17 oktober 1900 äger Konungens befallningshavande, där så erfordras, för viss ort meddela särskilda bestämmelser om fiskets vård och lämpliga bedrivande.

Med stöd av nämnda stadgande har *länsstyrelsen i Södermanlands län* genom ändring den 13 mars 1930 i den av länsstyrelsen den 13 november 1914 fastställda stadga för bedrivande av fiske i de inom Södermanlands län belägna delar av Östersjön och dess vikar förbjudit bland annat fiske med spinn; dock Konungens befallningshavande obetaget att på ansökan av fiskevattensägare meddela tillstånd att inom visst område idka spinnfiske.

Utskottet.

Såsom lantbruksstyrelsen framhållit, står det givetvis vederbörande jordägare fritt att med de inskränkningar, som lag och författning föreskriva, förfoga över sitt fiskevatten efter eget gottfinnande. Att enligt motionens riktlinjer vidtaga inskränkning i denna fiskevattensägarnas rätt att utnyttja fisket torde icke vara påkallat och lämpligt.

Anses emellertid någon fiskemetod bliva otillbörligt eller obehörigt utövad, torde förbud mot densammas användning kunna meddelas i vanlig administrativ ordning såsom skett i Södermanlands län beträffande spinnfiske, mot vilket fiske motionärerna särskilt riktat sig. Själva spinnfiskemetoden anses dock icke i och för sig skadlig. Nämnda förbud har tillkommit för att genom allmänt åtal kunna beivra tjuvfisket, vilket merendels använder sig av spinnredskap. I enlighet därmed kan fiskevattensägare av Konungens Befallningshavande medgivas dispens från förbudet. Genom densammas uppehållande gentemot annan kan tjuvfiskare, som begagnar spinn, åtalas av allmän åklagare. Till förhindrande av att skärgårdsfisket skadas

eller i otillbörlig grad undandrages fiskarebefolkningen synes nu omnämnda förfarande kunna vara verksamt i fråga om viss fiskemetod.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

att motionen II: 20 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 27 april 1936.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 61.

_____